

Sygn. akt I UK 574/16

POSTANOWIENIE

Dnia 14 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z odwołania M.Ł.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.
o rentą socjalną,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 listopada 2017 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 2 sierpnia 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z 2 sierpnia 2016 r. oddalił apelację skarżącej wnioskodawczynie M.Ł. od wyroku Sądu Okręgowego w K. z 21 lipca 2015 r., którym oddalono jej odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. z 17 listopada 2014 r., odmawiającej przyznania renty socjalnej na dalszy czas wobec nieustalenia nadal całkowitej niezdolności do pracy. Sąd Apelacyjny przyjął, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jest wystarczający do rozstrzygnięcia uprawnień rentowych wnioskodawczynie, gdyż wszelkie zagadnienia medyczne związane ze stopniem naruszenia sprawności jej organizmu zostały należycie wyjaśnione. Nie zachodzi potrzeba uzupełnienia postępowania dowodowego i dopuszczania dowodu z kolejnej opinii biegłego reumatologa.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca odwołując się do podstaw kasacyjnych (art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.), wskazała na podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Podała, „że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ w toku postępowania apelacyjnego i podejmowanych czynności decyzyjnych nie została zrealizowana zarówno funkcja kontrolna jak i rozpoznawcza tego Sądu, bowiem Sąd Apelacyjny wadliwie rozważył zebrany materiał dowodowy w aspekcie zdolności do pracy ubezpieczonej, przez co uchybienie to wykluczyło prawidłowe ustalenie podstawy faktycznej oraz samodzielną jego ocenę z punktu widzenia prawa materialnego i w konsekwencji wywarło istotny wpływ na wynik sprawy”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Zasadniczy mankament wynika z lakoniczności treści wniosku (wyżej *in extenso*). Nie oznacza to, że należało wezwać skarżącą do uzupełniania wniosku, gdyż wymaganie formalne polegające na przedstawieniu w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) nie jest spełnione tylko w razie całkowitego braku takiego wniosku lub braku jakiegokolwiek jego uzasadnienia. Jeśli w skardze kasacyjnej zawarto wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oraz przedstawiono „jakikolwiek” uzasadnienie takiego wniosku, to skargi nie można traktować jako niespełniającej wymagań formalnych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 czerwca 2016 r., III UZ 6/16).

Metodycznie i merytorycznie wadliwe jest zapatrywanie, że podstawy kasacyjne zastępują podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. i dlatego ta podstawa przedsądu nie musi być szczególnie uzasadniona.

Takie założenie jest błędne, gdyż podstawy kasacyjne podlegają rozpoznaniu dopiero po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania. Oznacza to, że w podstawie przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. skarżąca powinna wpierv samodzielnie, czyli odrębnie od podstaw kasacyjnych, wskazać i wykazać takie naruszenie prawa, które bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że zaskarżony

wyrok jest oczywiście niezgodny z prawem. Skarżąca we wniosku tego nie czyni. Braku tego nie uzupełniają (zastępują) podstawy kasacyjne, gdyż stanowią odrębną część (element) skargi kasacyjnej (art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. w związku z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. oraz art. 398⁹ § 1 k.p.c. w związku z art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Podstawy kasacyjne mogą uzasadniać uwzględnienie skargi kasacyjnej (*a contrario* art. 398¹⁴ k.p.c.), jednak nie uzasadniają oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. w związku z art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Oznacza to, że punktem wyjścia w ocenie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej muszą być określone przepisy prawa procesowego lub materialnego. Skoro skargę kasacyjną rozpoznaje się w granicach zarzutów jej podstaw (art. 398¹³ § 1 k.p.c. w związku z art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.), to również taki punkt odniesienia jest aktualny w ocenie podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Chodzi więc o warunek koniecznego wskazania we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na naruszenia określonych przepisów prawa i samodzielnego wykazania, że naruszenia te świadczą aż o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Podstawy kasacyjne nie zastępują więc szczególnej (indywidualnej) podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. i dlatego na etapie przedsądu nie ocenia się poszczególnych zarzutów podstaw kasacyjnych.

Sąd Apelacyjny mógł uznać, że okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione i dlatego nie jest konieczne dalsze postępowanie dowodowe. Skarżąca nie zarzuca naruszenia art. 217 § 3 k.p.c. (również w podstawie kasacyjnej).

Zarzuty wniosku są zbyt ogólne. Bez samodzielnego zarzutu naruszenia konkretnych przepisów nie można stwierdzić, że nie została zrealizowana „funkcja kontrolna i rozpoznawcza Sądu”. Sąd zebrał niemały materiał dowodowy. W sprawie opiniowali biegli lekarze o odpowiednich specjalnościach. Bez zarzutów metodycznych i merytorycznych nie ma podstaw do zakwestionowania opinii biegłych. Sąd uznał je za miarodajne i wystarczające. Wiążą zatem ustalenia stanu faktycznego na których oparto zaskarżony wyrok (art. 398¹³ § 2 k.p.c. ma odpowiednie zastosowanie na etapie przedsądu), czyli o braku całkowitej niezdolności do pracy i dlatego nie ma podstaw do stwierdzenia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Z tych przyczyn orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

